

Fișă de lucru
Vorbirea directă și vorbirea indirectă

Profesor Alina Dascălu, Școala Zizin, județul Brașov

1. Transformă următoarele texte dialogate în texte narative, precizând schimbările care au intervenit în transformare.

a. "Berbecul se opri, proptindu-se zdravăn pe picioare. Băiatul râse strâmb.

-Apucă-l de coarne, îl îndrumă fata. El crede că ai venit să-i furi mieii.

-Nu-i fur, berbecule, zise băiatul".

(Fănuș Neagu, **Descoperind râul**)

b. "Zmeul, turbat de mânie, se întoarce numaidecât acasă.

-Cine este acela care a cutezat să calce hotarele mele și să intre în casa mea?

-Eu sunt, zise Prâslea.

-Dacă ești tu, îi răspunde zmeul, am să te pedepsesc amar pentru nesocotința ta".

(**Prâslea cel voinic și merlele de aur**-basm popular)

2.a. Transformați dialogurile de mai jos în texte narative.

1"..."Auzim într-o odaie alăturată o voce răgușită de femeie bătrână:

-Uite, conică, Ionel nu s-astâmpără!

-Ionel! strigă madam Popescu; Ionel! vin' la mama!

Apoi, către mine, încet:

-Nu știi ce ștregar se face..."

(I.L. Caragiale, **Vizită**)

2. "Un moșneag nebun, c-o vițică de funie, n-are ce lucra?

-De vânzare ți-i găinușa ceea, măi băiete?

-De vânzare, moșule!

-Și cât cei pe dânsa?

-Cât crezi și dumneata că face!

-Ia ad-o ncoace la moșul, s-o drămăluiască!"

(I. Creangă, **Amintiri din copilărie**)

3". -Ce este aceasta? strigă Sobieski, repezindu-se călare înaintea lor. Ce sunteți voi?

-Străjerii din cetate, răspunde bătrânul rănit, din spatele fiului său.

-Cum! atâția sunteți?

-Zece din noi au pierit din mila Măriei-tale!

-Voi ați cutezat a vă împotrivi mie și a-mi omorî atâția viteji? zise regele".

(C. Negruzzi, **Sobieski și românii**)

b. Subliniați în textele narative obținute

-verbele de spunere

-elementele de relație prin care se leagă verbul de cuvintele rostite de personaj
-verbele și pronumele trecute de la persoana I sau a II-a la persoana a III-a

3. Transformați următoarele texte în vorbire indirectă

a. "Când intru de dimineață în casă, o trăsură în trap mare intră pe strada mea; în trăsură, madam Caliopei Georgescu, o veche prietenă. O salut respectuos. Cum mă vede, oprește trăsura, înfigând cu putere vârful umbreluței în spinarea birjarului.

-Sărut mâna, madam Georgescu, zic eu, apropiindu-mă.

-La dumneata veneam! răspunde cucoana emoționată.

-La mine?

-Da... te rog să nu mă lași!

-!?

-Să nu mă lași! trebuie să-mi faci un mare serviciu amical... La nevoie se arată amiciția; să vedem cât ești de prietin!

-Cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu, dacă pot..."

(I.L. Caragiale, **Bacalaureat**)

B". -Vezi ce bine-i șade lui -zice mam mare -cu costumul de marinel?

-Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?

-Da cum?

-Marinal...

-Ei! Ziceți voi cum știți; eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a apărut întâi moda asta la copii -marinel.

-Vezi, că sunteți proaste amândouă? întrerupse tânărul Goe. Nu se zice nici marinal, nici marinel...

-Da cum, procopsitul? întreabă tanti Mița cu un zâmbet simpatic.

-Mariner...

-Apoi, de! N-a învățat toată lumea carte, ca d-ta! zice mam mare, și iar sărută pe nepoțel și iar îi potrivește pălăria de mariner.

(I.L. Caragiale, **D-I Goe**)